



3 giờ 30 phút sáng, vừa ra khỏi đại lý và khởi động xe gắn máy, Shirou bị một ngụm khí lạnh buốt xộc thẳng vào mũi.

“Lạnh thế... Phù!!”

Cậu bất giác nín thở, mặc cho xe nổ máy. Cứ như vậy trong vài phút, nước mũi bắt đầu chảy ra. May mà đường phố giờ này chẳng có mấy người qua lại, chứ ai lại để người khác nhìn thấy gương mặt thế này.

Shirou phụ trách phát báo cho năm thị trấn cách xa đại lý nhất, số lượng cần phát là 600 tờ. Con số này cao nhất ở đại lý, nhưng vì lương tính theo số lượng nên phát được càng nhiều thì càng tốt. Với cả, ai mà phát trên 500 tờ sẽ được chủ đại lý cấp cho xe gắn máy, tiện cả đôi đường. Học sinh cấp ba không bị cấm thi lấy bằng lái xe máy, nhưng cũng không được cấp phép nếu không cần thiết. Chẳng gì sáng khoái bằng việc có thể phóng xe trên đường nhựa vào sáng sớm, dù chỉ là đi làm. Cảm giác như được độc chiếm hoàn toàn những con phố trong thị trấn làm Shirou cảm thấy phấn khích.

Cậu đi vòng quanh khu dân cư, phát xong một nửa số báo. Động cơ và thân xe nóng lên, đầu ngón tay cũng đã bắt cứng.

“Tiếp nào...”

Shirou hít một hơi thật sâu, nhìn về khu vực tiếp theo đang chờ cậu đi đến. Đó là một tổ hợp sáu tòa chung cư hai mươi tầng nằm rìa thị trấn Takimi, mang tên Sky Stage Takimi. Không có lấy một ô cửa sổ sáng đèn khiến khu chung cư cao chót vót dưới trời đồng tờ mờ sáng trông hết như những tháp bà đen kịt, khổng lồ.

Không đâu, đó không đơn giản là một phép so sánh. Nơi đó thật sự được gọi bằng cái tên không hay ho cho lắm - chung cư mà. Mỗi tòa nhà có 80 căn hộ, tổng cộng sáu tòa chứa 480 căn, thế nhưng chưa đến mười phần trăm số đó có người vào ở. Không chỉ vào thời điểm bình minh chưa kịp ló rạng, ngay cả đến chiều tối, lúc các gia đình đang quây quần bên nhau, ánh đèn phát ra từ những ô cửa cũng vô cùng thưa thớt.

Shirou đến nơi, cảm giác vẫn rùng rợn như mọi lần. Thế nhưng, cậu thấy chán nản hơn là sợ hãi. Trái ngược với cái tên hết sức thời thượng, muốn phát báo lại phải mất công đi thả vào hòm thư trước cửa từng nhà. Thông thường, chung cư tầm cỡ thế này sẽ có hòm thư chung ở tầng một, Sky Stage Takimi tất nhiên cũng có, nhưng cư dân rất lười xuống tận đó để lấy báo. Nếu đây là một khu tập thể bình thường, Shirou chắc chắn cũng chẳng nề hà gì đâu. Phát cho từng hộ được sắp xếp đúng theo tên rất nhàn hạ. Tuy nhiên, khu chung cư này còn chưa được lấp đầy một phần mười. Nghĩ đến khoảng cách phải di chuyển lên trên, xuống dưới, sang trái, sang phải, thì thà là khu nhà ở biệt lập còn dễ phát hơn.

Cơ mà, bắt đầu công việc bằng than thở thì cũng chẳng ích gì. Shirou ôm bầy tờ báo cần phát trong tay, bước vào thang máy của